

ชุดนวนิยายผจญภัยลับในป่าดงพงพีเมืองไทย

ล่าองไฟร

มนุษย์นาคา แดนสมิง หุบผามฤตยู

น้อย อินทนนท์

น้อย อินทนนท์ นามปากกาของ มัลลย์ ชูพินิจ (๒๔๔๙-๒๕๐๖)

เกิดที่กำแพงเพชร เรียนหนังสือที่โรงเรียน
บพิตรพิมุข เทพศิรินทร์ และจบชั้นมัธยมบริบูรณ์
จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เคยรับราชการ
เป็นครูอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นได้ใช้ชีวิตในการ
เขียนหนังสือตลอดเวลา ๓๕ ปี

ครูมัลลย์เป็นนักหนังสือพิมพ์และนักเขียน
ชั้นครูซึ่งมีอัจฉริยะยากจะหาผู้ใดทัดเทียม เขียน
ได้ทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น บท-
ความ สารคดี ตลอดจนคอลัมน์เกี่ยวกับหนังสือ
โทรทัศน์ กีฬา ฯลฯ โดยใช้นามปากกาต่างๆ กัน
ที่รู้จักกันดีก็คือ “ม. ชูพินิจ” “น้อย อินทนนท์”
“อินทนนท์น้อย” “เรียมเอง” “แม่ฮ่องค์”
“นายฉันทนา” “ลดาภิรักษ์” “สมิงกะหรง”
“แป๊ะตลิ่งกรอบ” ฯลฯ

ไม่เพียงเป็นที่รู้จักนับถือด้านงานประพันธ์
และงานหนังสือพิมพ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
เท่านั้น ครูมัลลย์ยังได้อุทิศตนด้านการบำเพ็ญ
ประโยชน์แก่สังคมและเพื่อนมนุษย์อีกด้วย จนได้
รับเกียรติสูงสุด ซึ่งนักหนังสือพิมพ์น้อยคนจะพึง
ได้รับ คือได้รับแต่งตั้งเป็นวุฒิสมาชิกและได้รับ
พระราชทานปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีกด้วย

ปก :

จากภาพวาดชุดชีวิตป่า ของ
สนั่น ศิลากรณ์

(พ.ศ. ๒๔๖๒-๒๕๒๙)

น้อย อินทนนท์

ล่องไพร

ตอน
มนุษย์นาคา แดนสมิง หุบผามฤตยู

สำนักพิมพ์ กรร่อม ป.อ.

ISBN 978-974-22589-5-5

ล่องไพร

อันดับที่ ๒

มนุษยนาคา

ผู้จัดพิมพ์ชุดล่องไพร

๒๔๙๔ สำนักพิมพ์พิทยาคาร

๒๕๐๙ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๒๔ สำนักพิมพ์บรรณกิจ

๒๕๓๓ - ๒๕๕๕ สำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล.

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจาก

มูลนิธิมาลัย ชูพินิจ

www.krumalai.com

ชนิษฐา (ชูพินิจ) ณ บางช้าง

บรรณาธิการ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ กระท่อม ป.ล.

พิมพ์ที่

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

เลขที่ 45/12-14,33 หมู่ 4 ต.บางขนุน

อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทร. ๐๒-๔๗๙๙๐๕๔-๖

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

เลขที่ ๑๑๗-๑๑๙ ถนนเฟื่องนคร ตรงข้ามวัดราชบพิตร

เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๕๙๕๓๖-๙

ราคา ๑๕๐.๐๐ บาท

จากสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์ กระตอม ป.ล. ได้จัดพิมพ์นวนิยายผจญภัยลับในป่าดงพงไพร ของ น้อย อินทนนท์ อันเป็นนามปากกาของ มาลัย ชูพินิจ คือ ล่องไพร อันดับ ที่ ๒ มาเสนอท่านผู้อ่านอีกครั้งหนึ่งด้วยความภาคภูมิใจ

การจัดพิมพ์เป็นเล่มครั้งแรกสุดของล่องไพรตอนนี้นั้น คงจะได้แบ่งพิมพ์ จำหน่ายเป็นเล่มเล็ก ๆ ๓ เล่ม และใช้ชื่อปกแต่ละเล่มตามลำดับดังนี้ คือ มนุษย์นาคา แคนสมิง หุบผามฤตยู โดยทั้ง ๓ เล่มนั้นมีเนื้อเรื่องติดต่อเกี่ยวพันเป็นเรื่องเดียวกัน จนจบตอน และเมื่อมีการรวมเล่มชุดล่องไพรตอนต่าง ๆ เป็นปกแข็งก็ยังคงลำดับ ชื่อทั้ง ๓ นี้ไว้เช่นเดิม รวมอยู่กับตอนอื่น ๆ มิได้เปลี่ยนรวมเป็นชื่อเดียว การพิมพ์ ครั้งนี้ทางสำนักพิมพ์กระตอม ป.ล. ก็ได้คงชื่อทั้ง ๓ ไว้เป็นตอนเดียวกัน และจัด เข้าไว้เป็นอันดับที่ ๒ ของชุดล่องไพร

ในการจัดพิมพ์ชุดล่องไพรโดยสำนักพิมพ์กระตอม ป.ล. อันเป็นสำนักพิมพ์ ของ กองทุนมาลัย ชูพินิจ นั้น เรามีนโยบายที่จะพิมพ์แยกออกมาเป็นตอน ๆ ละเล่ม เพื่อสะดวกแก่การอ่านในยุคปัจจุบันที่นิยมติดมือถือไปอ่านทุกสถานที่ทุกเวลาที่ว่างงานหรือพักผ่อน ตลอดจนการจัดพิมพ์ให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะ ทางสำนักพิมพ์เราเข้มงวดกวาดขันเรื่องการพิสูจน์อักษรเป็นอย่างมาก ด้วยเห็น ความบกพร่อง มักง่าย ไร้ความรับผิดชอบของสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ที่เคยจัดพิมพ์ ชุดล่องไพรนี้และรู้สึกเสียใจแทนท่านผู้ประพันธ์

สำนักพิมพ์กระตอม ป.ล.หวังว่า ชุดล่องไพร ซึ่งจะได้จัดพิมพ์ถึงตอนที่ ๑๑ หรืออันดับที่ ๑๑ (ดูรายชื่อตอนที่ปักปกหลัง) นั้น จะได้รับการต้อนรับด้วยดีจากท่าน ผู้อ่าน ผู้ร่วมจินตนาการในการผจญภัยบุกป่าฝ่าดง สู่ความลึกลับมหัศจรรย์และ คืบคลานไปกับ น้อย อินทนนท์ นักเขียนเรื่องป่าดงพงไพรผู้เป็นอมตะในวงการ ประพันธ์ของไทยตลอดไป

เมื่อพ่อ “ล่องไพร”

พ่อเกิดที่กำแพงเพชร ดินแดนแห่งป่าเขาลำเนาไพรซึ่งมีลำน้ำปิงไหลผ่านชีวิตวัยเด็กจึงพบพานแต่ความหอมคจของคางของธรรมชาติมาตลอด แม้กระทั่งจากมาเรียนหนังสือจนจบทำงานและตั้งรกรากอยู่กรุงเทพฯ พ่อก็ยังผูกพันกับสิ่งเหล่านั้นจนต้องสร้างธรรมชาติขึ้นรอบ ๆ ตัวพ่อ บ้านของเราเป็นบ้านไม้เก่า ๆ ปลูกอยู่ในเมือง แต่ที่ร่มรื่นน่าอยู่ เพราะเหลือบเลไปทางไหนก็เห็นแต่สีเขียวครึ้มของต้นหมากรากไม้

โมกใหญ่ริมคูออกดอกขาวพราวตลอดปี จำปีริมรั้วก็แย้มกลีบส่งกลิ่นหอมอบอวลยามเย็นค่ำ หลังโรงรถมีขิงโคชินต้นแข็งแรงอยู่นานแล้ว ตามกิ่งก้านประดับประดาด้วยกลีบดอกแบบบางสีม่วงแดงทาบทับผืนฟ้ากว้าง กระดังงาริมรั้วก็ขยັນให้ดอกดกทั้งปี ตรงซุ้มระแนงหน้าบ้าน สีเหลืองจำของบานบุรีสลับกับดวงดอกห้อยระย้าสีขาวระคนชมพูอ่อนจนกระทั่งแดงเข้มของเถาเล็บมือนาง เป็นภาพที่ให้อารมณ์สุนทรีย์แก่ทุกคนที่ผ่านไปมา

ตามคาบไม้ใหญ่ เช่น มะม่วงแก้ว ฝรั่ง ก็มีกอเอ็งผิ้ง เอ็งคำ และไม้ป่าหลายชนิดเกาะติดอยู่ ถึงฤดูดอกของมันเราก็จะเห็นช่อดอกสีเหลืองสด ม่วงอ่อนปนขาว ม่วงเข้มตามแต่ชนิดของมันบานสะพรั่งตาแข่งกัน และสองข้างทางเดินซึ่งปูด้วยอิฐบางบัวทองสีแดงคร่ำ ก็มีบัวดินชูดอกนิต ๆ สีขาว เหลือง และชมพูเข้มแทรกอยู่ตามกอหญ้าแพรก ทำให้ทางเดินในบ้านน่ารื่นรมย์ยิ่งขึ้น และนอกจากไม้ดอกพื้น ๆ ประเภทนี้แล้ว บริเวณบ้านของเรายังกว้างขวางพอที่จะให้พ่อมีเรือนกล้วยไม้ได้อีกถึง ๓-๔ เรือน

แต่นั้นยังไม่พอสำหรับพ่อ ซึ่งเกิดและคุ้นเคยกับธรรมชาติแท้ ๆ ของป่าเขาลำเนาไพร พ่อจึงต้องหาโอกาสออกไปอย่างน้อยที่สุดก็ปีละหน บางปีอาจจะถึง ๒-๓ ครั้ง ขึ้นอยู่กับว่าพ่อจะมีเวลาหรือเปล่า เมื่อใดที่มีเพื่อนฝูงมาชวนพ่อเข้าป่า ถ้าพ่อพอจะปลีกตัวจากงานได้ พ่อจะตกลง

เมื่อใดที่เราเห็นพ่อเปิดตู้ปิ่นหยิบแต่ละกระบอกออกมาเลือกดูอย่างพิถีพิถะระห์ ก็เป็นอันรู้กันโดยปริยายว่าพ่อจะ “ล่องไพร” อีกแล้ว

ตู้ปิ่นของพ่อเป็นตู้ไม้สักทึบ สูงและแคบ เปิดออกจะเห็นปิ่นประเภทต่าง ๆ ตั้งอยู่ในที่ทางของมันอย่างเรียบร้อย มีตั้งแต่โรเฟิลกระบอกใหญ่จนกระทั่งปิ่นพกลายขนาด

อีกใบหนึ่งเป็นตู้กระจก ๓ ชั้นเตี้ย ๆ พ่อใช้เก็บอุปกรณ์เกี่ยวกับการเดินป่า ฆิปาดะ เช่นกล่อ่งใส่กระสุน กระตักน้ำอะลูมิเนียม หมวก ฝาผาย มีดพก เข็ม ฯลฯ

คู่สองใบนี้ พ่อระมัดระวังมาก จะเปิดออกเท่าที่จำเป็น และเก็บกุญแจไว้ในที่ปลอดภัยจากความอยากรู้อยากเห็นของลูก ๆ

ก่อนพ่อจะ “ล่องไพร” หรือกลับจาก “ล่องไพร” ก็ตาม พ่อจะหยิบปืนออกมาทำความสะอาดโดยใช้ไม้เล็ก ๆ ขาว ๆ ตรงปลายพันผ้าไว้แพ่งตามลากล้อง ยกขึ้นส่องดูแล้วส่องดูอีก จากนั้นก็ชะโลมน้ำมัน แล้วจึงใช้ผ้านุ่ม ๆ ลูบไล้อย่างทะนุถนอม

นอกจากปืนแล้วพ่อเอาของติดตัวไปไม่มากนัก เคยเห็นเสื้อกางเกงเพียงสองชุด กล้องถ่ายรูปทำด้วยอะลูมิเนียม ไฟฉาย กระตักน้ำอะลูมิเนียม มีดพก เต็นท์นอน หมวก ผ้าขาวม้า ถุงเท้าและรองเท้าผ้าใบ เชือก ไม้ขีด และยาที่จำเป็น แต่ที่ขาดไม่ได้ก็คือกระดากฟรุ๊ฟปีกหนึ่งและดินสอคำสองสามแท่ง

ลุงเดินป่าของพ่อเป็นผ้าใบเนื้อหนาสี่เชียวซ์มี มีลักษณะคล้ายถุงทะเลของพวกทหาร ถ้าคราวไหนพ่อไปนาน เข้าของที่จำเป็นก็จะแน่นจนดูราวกับหมอนข้างลูกใหญ่ แต่ถ้าพ่อไปน้อยวัน มันก็จะแฟบจนมัดปากถุงได้สบาย ๆ

การ “ล่องไพร” ของพ่อ มิใช่เป็นการยกขบวนไปประลองความแม่นยำของฝีมือเช่นในหนังที่เคยดู แต่เป็นการไปพักผ่อนอย่างแท้จริง สัตว์ป่าแต่ละตัวที่จะล้มหมายถึงต้องทำความเดือดร้อนให้แก่ผู้คนละแวกนั้นจริง ๆ และเขามาขอร้องให้พ่อช่วยจัดการ ดังนั้น การเข้าไปนอนกลางดินกินกลางทรายแต่ละครั้งของพ่อ คือการเข้าไปปลุกฝังความรู้สึกดั้งเดิมที่มีต่อธรรมชาติให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น พ่อจะกลับจากป่าด้วยความสดชื่นกระปรี้กระเปร่า

ปามีมนต์อาถรรพณ์ที่จะเสริมส่งให้งานเขียนของพ่อเต็มไปด้วยเสน่ห์อันจับใจสำหรับคนอื่น ในป่าอาจจะเจ็บบ ว่าง และน่าสะพรึงกลัว แต่สำหรับพ่อแล้ว ป่าเปรียบเสมือนบ้านอีกหลังหนึ่งของพ่อ บางครั้งพ่อเข้าป่าเพียง ๕ วัน ๗ วัน บางครั้งก็เกือบสองอาทิตย์ และบางครั้ง...นานกว่านั้น นานจนลูก ๆ คิดถึง

ป่าที่พ่อชอบไปเท่าที่ได้ ก็มีป่าแม่่วง ที่กำแพงเพชร แถบเมืองกาญจน์เลยไปเกือบถึงชายแดนพม่า เพชรบุรี หัวหิน ปราณบุรี และที่ไม่ว่าจะอีกหลายแห่ง บางครั้งพ่อก็พาพี่ชายและเพื่อนฝูงของเขาซึ่งต้องการไปสัมผัสกับ “ป่า” จริง ๆ คิดตามไปด้วย

พ่อยิงปืนแม่นยำมาก เวลาเราไปพักตากอากาศที่บ้านชายทะเลของเรา พ่อเคยใช้ลูก ๆ เอาไม้ไปปักริมหาดเป็นแถวยาว เอากระป๋องนมเปล่า ๆ เสียบไว้ แล้วพ่อก็ไล่ทุกคนขึ้นมาพักผ่อนทราย จากบ้านบนเนินของเราระยะทางร่วม ๑๐๐ เมตร พ่อยิงไม่พลาด ทุกครั้งที่พ่อเหินขวักปืนซึ่งประทับอยู่กับซอกไหล่ กระบี่องทุกใบกระเด็น

จากหลักไม้ และเมื่อให้พี่ชายไปเก็บมาดู จะมีกระดูกปรากฏให้เห็นถึงความแม่นยำของฝีมือพ่อ

สมัยก่อน ซอยบ้านเราแคบมาก เวลาพ่อจะ “ล่องไพร” ครั้งใด ก็เป็นที่รู้จักกันเอิกเกริก เพราะจะมีรถจี๊ปบรรทุกสัมภาระเต็มมาจอดรับพ่อปากซอย ครั้งหนึ่งขบวน “ล่องไพร” ไม่ได้เข้าป่าลึกเช่นปกติ เป็นการไปถ่ายภาพยนตร์ประกอบฉากละครโทรทัศน์ จึงมีคาราวาซอดังสมัยนั้นติดไปด้วย มีผลให้ลูกเล็กเด็กแดงวิ่งออกมาดูกันถึงรถ และแม่ค้าขายขนมครกประจำซอยก็คอยอยู่นานถึงพระเอกละครคนดังซึ่งซื้อไปกินหลายกระทง

พอลกลับจากป่าครั้งใด แม้ว่าพ่อจะผอมไป ดำเกรียมลง ผมยาวและหนวดเครารุงรัง แต่ก็ดูพ่อสดชื่นมีความสุข บางครั้งขบวน “ล่องไพร” มาถึงกลางดึก ลูก ๆ นอนหลับไปแล้วก็ต้องตื่นขึ้นมาพบกับความขุมนุ่นวุ่นวายของผู้ที่ติดตามพ่อมาด้วยเมื่อนั้นเอง แม่ครัวบ้านเราก็ต้องลุกขึ้นมาจัดสำรับค้ำก้นต้อนรับคณะ “ล่องไพร” ซึ่งกำลังหิวโหย เนื่องจากไม่ได้แวะกินมื้อเย็นกันเลย ท่ามกลางแสงไฟซึ่งโชนตลอดไปผูกไว้ที่กิ่งชมพู เราได้เห็นชาวบ้านหลายคนและกะเหรี่ยงนำทางซึ่งติดตามมาเที่ยวเมืองหลวงนั่งล้อมวงกันอยู่กลางลาน

ถ้อยคำสำเนียงในวงสนทนานั้นค่อนข้างแปร่งหูสำหรับพวกเรา แม้แต่ละคนจะสวมเสื้อผ้าเก่าปอน ดูสกปรกรุงรัง และกลิ่นเหม็นโคลนหมักหมมจนเราไม่อยากเข้าใกล้ แต่แสงที่ฉายออกมาจากดวงตาชื่อ ๆ บนใบหน้าก็ร้านเกรียมแดดลมนั้น นอกจากบ่งถึงความทรหดและแกร่งกล้าแล้ว เรายังได้เห็นความใจดีและเอ็นดูพวกเราปรากฏอยู่ด้วย มันทำให้เรากล้าที่จะเขยิบไปใกล้ พยายามบอกให้รู้ว่าเราอยากได้ลูกชิ้นมาเลี้ยง และอยากได้กล้วยไม้ป่าดอกสวย ๆ ซึ่งเขาก็รับคำว่าคราวหน้า

แม้เวลาเหล่านั้นจะผ่านมารวม ๓๐ ปี แต่ภาพของพ่อยังแจ่มชัดอยู่ในใจเราทุกคน ภาพผู้ชายวัยกลางคนร่างสันทัด ผิวดำ ไล่หมวกหลุมหน้า ยืนอย่างเชื่อมั่นในตัวเองท่ามกลางชาวบ้านชาวป่า

พ่อ...ผู้ต่อสู้โลกมาตลอดด้วยความเข้มแข็ง อดทน จนกระทั่งประสบความสำเร็จในชีวิตทำให้พ่อต้องการ ไม่เป็นเพียงวีรบุรุษในความรู้สึกของลูก ๆ เท่านั้น แต่สำหรับทุกคน...ที่ได้รู้จักพ่อด้วย

มนุษย์นาคา

การล่ามหิงสา	๓
แหล่หม่มไมรา	๑๕
เผ่ามนุษย์ที่สูญพันธุ์	๒๖
การประจัญบานในหุบเขา	๓๙
การติดตาม	๕๑
งูยักษ์	๖๓

แดนสมิง

นาคาเผ่าเซียมิ	๗๖
ทายาทเผ่าเซียมิ	๘๗
เสือหรือคน?	๑๐๑
ตาเสือ	๑๑๔
สู่ดอยเซียมิ	๑๒๕
ในที่ล้อมของพวกจิริ	๑๓๙
สงครามลี้มเผ่า	๑๕๐

หุบผามฤตยู

คำทำนายของลือกอ	๑๖๐
หุบเขาอำพัน	๑๗๑
ไมราถูกลักพา	๑๘๑
ไล่ส่งตกเป็นเชลย	๑๙๒
บึงมฤตยู	๒๐๓
จนมุม	๒๑๒
อวสานไล่ส่ง	๒๒๓

๑

การล่ามหิงสา

ฝนซึ่งแล้งมาหลายสัปดาห์ ทำให้โป่งน้อยๆ แห่งนั้น
ไม่มีความชื้นเหลืออยู่เลย นอกจากผิวขี้เกลือสินเธาว์สีหม่นๆ บนพื้นดิน
อันแตกกระแหง และเต็มไปด้วยรอยเท้าสัตว์เก่าๆ รอยเท้าวัว รอยเท้า
ช้าง รอยเท้ากวาง และสมเสร็จ ซึ่งย่ำทับกันยับเยิน เมื่อโป่งตอนบน
ยิ่งจืด และหนองน้ำแห้งดำตามเนินเขาลงมาทุกที

ถึงกระนั้น ท่ามกลางรอยเท้าเหล่านั้น สายตาที่สอดสายของเราก็พอ
สังเกตเห็นรอยเท้ามหิงสาคำนั่นได้ ใหญ่เท่าขนาดรอยเท้าควายบ้าน
ใหญ่ๆ และใหม่พอที่หญ้าซึ่งมันเหยียบยังไม่ทันเปลี่ยนไปเป็นสีอื่น
ตาเก็นหันมามองข้าพเจ้าเป็นเชิงปริศนา นัยน์ตาของแกเต็มไปด้วยความ
ไม่ชอบใจ

“ไม่มีลามั้ง นาย!”

“ทำไม?” ข้าพเจ้าหันไปถามแก

ตาเก็น “นายฝรั่งยังไม่ถูกที่สำคัญอะไร เพียงขาซ้ายกะเผลกไป
เท่านั้น จีนตามมันไป เจอะมันเข้าเมื่อไร ยิ่งกว่า ๑๐ อ้ายเก หรือ ๒
อ้ายงาคำ”

ข้าพเจ้า “ตาเก็นจะให้ฉันทำอย่างไร?”

ตาเก็น “นายฝรั่งยัง ให้นายฝรั่งตาม จะรู้ถึงฤทธิ์เสียบ้างว่า

มหิงสาของเราจะควายป่าเมืองอาฟริกาที่แกყน้ำลายเป็นฟองนะ อย่างไหนจะร้ายกว่ากัน!”

ข้าพเจ้า “ทำอย่างนั้นไม่ได้ตาเกิน เราเป็นเจ้าของบ้าน นอกจากนั้นเจ้าเมืองยังฝากเขากับคุณเรื่อง และเน้นหนักหนาว่าให้ช่วยเขา อย่าให้เกิดอันตรายแก่เขาและเมียได้”

ตาเกินถอนใจ “พูดถึงแหล่ม ตาเกินไม่สบายใจ แหล่มอาบน้ำที่ไร ตาเกินคิดถึงยายทุกที”

ข้าพเจ้า “มีอะไรรี ตาเกิน?”

ตาเกิน “เพราะไม่มีอะไรเลยซีนาย ตาเกินถึงไม่สบายใจ แหล่มอาบน้ำที่ไร แต่งแต่ชุดวันเกิดทุกครั้ง”

ข้าพเจ้าหัวเราะ “ระวังให้ดีตาเกิน นัยน์ตาเป็นอะไรไปจะยังป็นไม่ได้ นิง ๆ เถอะ ตามต่อไป”

ข้าพเจ้ารู้ว่า ไม่ใช่ความผิดของตาเกินหรือข้าพเจ้าเลย ที่ทำให้ต้องลำบากตื่นลุกขึ้นเตรียมตัวออกติดตามสัตว์ร้ายที่สุดแต่ก่อนไก่โห่เช่นนั้น มันไม่ใช่ความผิดของค็อกเตอร์สมิทและภรรยาของเขาเหมือนกัน ที่แยกลักษณะมหิงสาไม่ออกจากควายปละหรือควายบ้าน ลันป็นโป้งออกไปขณะที่พากันลงไปอาบน้ำในลำธารเหนือแคมป์ แต่ก็ยังนับว่าเป็นคราวเคราะห์ดีที่กระสุนนัดนั้นทำให้มันเบนหน้าหนีเตลิดไป แทนที่จะวิ่งเข้าใส่ มิฉะนั้นการล่องไพรครั้งสำคัญที่สุดในเจตนาของข้าพเจ้าก็อาจจะยุติลงตั้งแต่ก่อนที่มันจะเริ่มต้น และผลแห่งการสำรวจชาติพันธุ์มนุษย์เผ่าหนึ่งซึ่งค็อกเตอร์สมิทกับภรรยาของเขารับการะมาจากสมาคมเนชันลียอกราฟฟิคแห่งสหรัฐอเมริกา ที่โลกตั้งตาคอยสดับรับฟังอยู่ก็จะล้มเหลวไป โดยไม่จำเป็นต้องเอ่ยถึงความเสียหายของเกียรติภูมิที่เราร.อ.เรื่องและข้าพเจ้า...จะได้รับการจากเหตุร้ายที่เกิดขึ้นเช่นนั้น

อวสานของอ้ายเกและอ้ายงาคำ ทำให้ข้าพเจ้าเคยคิดว่าหมดความกระตือรือร้นสนใจที่จะออกไปล่าสัตว์อีกต่อไป มิใช่เพราะความสะเทือน

ใจที่ได้รับจากเหตุการณ์อันเศร้าสลด ที่ข้าพเจ้าประสบและผ่านมาแล้ว
 อย่างเดียว หากเกี่ยวกับสังขารของร่างกายซึ่งร่วงโรยไปตามวัย และ
 ชีวิตที่ได้เผชิญภัยในป่าดงพงพอนอย่างโศกโชนมาเป็นเวลาช้านานอีกด้วย
 ข้าพเจ้าเคยตกลงใจอยู่อย่างเจียบ ๆ ว่าพอกันทีสำหรับการฆ่าสัตว์ตัด
 ชีวิต เลิกกันทีสำหรับชีวิตนอนกลางดินกินกลางทราย แทนที่จะอยู่ใน
 บ้านเมืองเต็มไปด้วยความสะดวกสบายทุกประการ แต่ในที่สุดเมื่อผู้ว่า
 ราชการจังหวัดขอร้อง และ ร.อ.เรืองชักชวนให้ร่วมขบวนคณะสำรวจ
 ของ ค.ร.สมิท ขึ้นไปยังชายแดนไทย-พม่าในฐานะผู้นำทาง ภายหลังที่
 เรากลับมาจากป่าได้ไม่กี่เดือน ความวิตกกังวลใจของความงามแห่ง
 ธรรมชาติซึ่งเด่นอยู่ในเส้นเลือด ความเย้ายวนของชีวิตป่า และอากาศแห่ง
 ความเป็นไทตลอดจนความเรือก่องของสัตตชาติผืนป่าดงพงไพร
 แต่หนหลัง ก็ทำลายความตกลงใจเหล่านั้นโดยสิ้นเชิง

เปล่า ข้าพเจ้าไม่เคยสนใจในภารกิจและการงานที่ ค.ร.สมิท
 รับมา มากไปกว่าความสนใจในป่าเอง ข้าพเจ้าไม่มีความใฝ่ฝันอะไรในผล
 แห่งการสำรวจพันธุ์มนุษย์เล็ก ๆ เผ่าหนึ่ง ซึ่งเขาได้รับรายงานว่ายังมี
 เหลืออยู่ ณ ที่หนึ่งที่ใดในบริเวณป่าอันกว้างใหญ่ไพศาลระหว่างพรมแดน
 ไทย-พม่าเหล่านั้น มิใช่เผ่าพันธุ์ไทยเดิมต้นตระกูลของเมียวดีที่
 ร.อ.เรืองกับข้าพเจ้าค้นพบ หรือชาวพื้นเมืองเดิมของพม่า หากเป็นพวก
 นาคา ชาวเขาเผ่าเขี้ยว ซึ่งถูกพวกนาคาเผ่ากะชากวาดล้างสูญพันธุ์ไปจาก
 ภาคเหนือของมณีปุระ และบางส่วนหนีร่นมาตั้งภูมิลำเนาลงในบริเวณ
 ดังกล่าว ป่าและทุกสิ่งทุกอย่างที่ป่ามีเท่านั้นที่ข้าพเจ้าสนใจ ภัยอันตราย
 ทุกประการที่ชีวิตคนเราต้องเสี่ยง และความสุขความสงบทุกประการ
 ที่คนเราได้รับจากธรรมชาติ

การเดินทางจากลาดยาวมาถึงหน้าเขามอโกจูอันสูงตระหง่าน
 ซึ่งเป็นช่วงแรกแห่งการเริ่มระยะทางวิบาก ปราศจากเหตุการณ์อันควรแก่
 บังเกิดใด ๆ จนกระทั่งในวันนั้น และมันก็คงจะไม่มีอะไรสำหรับจะ

บังเกิดมากนัก หาก ค.ร.สมิทไม่ไปสมมติหิงสาวว่าเป็นควายปลด ถ้าเขาไม่ยืนยันให้ลำบากไปและในที่สุดถ้าสะกดอคความตื่นเต้นได้ ไม่ยิ่งเสียเลย

แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและผ่านไปแล้ว เราไม่สามารถจะเรียกร้องกลับคืนมาได้ เมื่อเขายิงมิงสาวตัวนั้นเจ็บป่วยไปไม่สามารถจะติดตามได้ มันก็เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องสานงานที่เขาทำค้างไว้ต่อไปจนกว่าจะบรรลุความสำเร็จ

ขณะนั้นยังไม่ ๑๑.๐๐ นาฬิกา เรายังเหลืออยู่พอที่เราจะใช้ความเฉลียวฉลาดและปฏิภาณของมนุษย์เผชิญกับสัจจาดูณป่าดงพงไพรและความชั่วร้ายซึ่งธรรมชาติให้มันมาแต่กำเนิดต่อไป เรารู้ดีจากความชัดเจนที่เคยท่องเที่ยวมาแล้ว ไม่ใช่แค่เพียงเพราะว่าพื้นดินแห้งกรังและใบไม้ที่แห้งกรอบจรตปลายเท้าลงไปแต่ละทีอดกรอบแกรบไม่ได้อย่างเดียว หากแต่ละไหล่เขาเต็มไปด้วยหินลูกรัง แต่ละเนินและฝั่งห้วยรกไปด้วยหญ้าป่าเลื้อยหมอบและเถาวัลย์หนาม จนบางแห่งท่านไม่สามารถจะมองเห็นแม้ในระยะ ๑๐ ก้าว แม้อุปสรรคเหล่านี้แทนที่จะทำให้ข้าพเจ้าท้อใจ กลับเร่งเร้าให้มุ่งมั่นขึ้นเป็นทวีคูณ

เราออกติดตามรอยมิงสาวตัวนั้นต่อไป ชั้นแรกในป่าโปร่งถัดขอบทุ่งแห่งหนึ่ง ซึ่งต่อเนื่องไปจนเกือบถึงลำธารเหนือแคมป์เรา ต่อมาก็ไปงหินซึ่งมันไม่ได้แะกินอีกเลย จนกระทั่งถึงลำห้วยเล็ก ๆ ปรากฏรอยเท้าซึ่งรางเลือนตลอดมาอย่าหลกรอบห้วยน้ำน้อย ๆ ในลำห้วยนั้น ครั้นแล้วก็ขึ้นฝั่งขวาแนวตามด่านไป ผ่านไหล่เขา ห้วยน้ำชัน กลับลงตะวันตกอีก การติดตามยังเป็นไปด้วยความยากลำบากและช้าลงทุกที เพราะไม่มีอะไรเป็นเครื่องหมายนอกจากรอยแผ่ว ๆ บนพื้นลูกรังร่วนและแข็งในบางแห่ง หรือรากไม้ที่ลอกไปสด ๆ ในบางตอน จนกระทั่งถึงดินซุยและอ่อนจึงจะแจ้งสักครั้งเท่านั้น

๓ ชั่วโมงผ่านไปโดยเรามีได้พัก และก็มีได้ใกล้เหยื่อที่เราติดตามเข้าไปเลย ในที่สุดข้าพเจ้าจึงสั่งหยุด เพื่อสูบบุหรี่และกินน้ำ ดากันยมือ

ขึ้นเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก พลางพิมพ์ว่า

“ดู ๆ มันจะเข้าตำราอีตontonตามอ้ายเกเสียอีกแล้วละนาย”

ข้าพเจ้า “อ้ายเกเป็นสัตว์ฉลาด เป็นมนุษย์กลับชาติมาเกิด ถ้าจริงอย่างส่วยมณีนีว่า และเมียววดีว่า ฉะนั้นจะเอามาเทียบกับมึงสาตัวนี้ไม่ได้ นี่มันควาย ถึงจะคร่ำยทรหดและเต็มไปด้วยสัญชาตญาณของเพศฆาตเพียงไร มันก็ควายดี ๆ นี่เอง คงไม่ทิ้งนิสัยเดิมไปได้ อย่างไรเสียก็คงคิดสู้มากกว่าจะคิดหนี ไม่มีสติปัญญาที่จะเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับเรา”

ตาเก็น “ในระยะ ๑๐ ปีหลังนี้ ตาเก็นเพิ่งได้ข่าวมึงสาจริง ๆ ก็ครั้งนี้แหละ รอยของมันก็รู้สึกว่าจะใหญ่กว่าที่พ่อตาเก็นเคยได้ดัดด้วยซ้ำไป”

ในเรื่องขนาดของมันนั้น เป็นที่คาดหมายกันว่าหิมาเน่ ตั้งแต่เจอะรอยครั้งแรกตรงที่ ดร.สมิทยิงแล้ว เราพักกันอยู่ไม่ถึง ๕ นาทีดี ข้าพเจ้าก็ชวนตาเก็นออกเดินทางต่อไปตามไหล่เขาซึ่งโปร่งกว่าตอนล่าง จนกระทั่งข้ามสันเนินเตี้ย ๆ วกกลับไปสู่ชายทุ่งอีก ตามความสังเกตของข้าพเจ้า ขณะนั้นเรากำลังเดินเป็นรูปครึ่งวงกลม ช้ายมือออกไปเป็นหุบเขาใหญ่ ซึ่งเหยียดยาวไปจนจดเชิงมอโกจู ส่วนทางขวาลาดลงไปสู่ลำห้วย ฉะนั้น อย่างไรเสียมันก็คงไม่ไปไกล โดยนิสัยมึงสาเป็นสัตว์ชอบน้ำ และพยายามหลีกเลี่ยงจากแสงแดดกล้า ข้าพเจ้าแน่ใจว่าข้าพเจ้าจะพบมันในภูมิประเทศเช่นไร ในเวลาเช่นนั้น ความสำนึกนี้เพิ่มความหวังเมื่อมีหวัง กำลังพลั่งก็ติดตามมาด้วย แต่ในขณะที่เดียวกัน รอยของมันตามด่านที่เดินก็จางลงทุกที บางแห่งเราต้องใช้เวลาอยู่หลายนาทีก่อนที่จะวินิจฉัยก้าวต่อไป หลายครั้งรอยเท้าใหม่ ๆ ของโขลงช้าง ซึ่งปีนั้นไม่รู้ว่าจะแตกตื่นลงมาแต่ไหน ย่ำเประอ๊ะบรอยไปหมด จนเกือบสุดวิสัยที่เราจะแยกรอยมึงสาตัวนั้นออกจากกันได้ และหลายครั้งรอยเท้าและชี้ใหม่ ๆ ของวัวป่า ชัดกว่าให้ทั้งเจตนาเดิมเสียให้ได้ ตาเก็นพร่ำบ่นไม่ขาดปากว่า